

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupeného Mgr. Janem Valihrachem, advokátem se sídlem Žižkova 13, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2007, č. j. KUJI 56959/2007, sp. zn. PS 8187/2007 PS/172/IP/2, o přestupku, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2008, č. j. 57 Ca 45/2007 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (dále jen „krajský úřad“ nebo „odvolací orgán“) ze dne 16. 8. 2007, č. j. KUJI 56959/2007, sp. zn. PS 8187/2007 PS/172/IP/2. Citovaným rozhodnutím odvolací orgán potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 15. 6. 2007, č. j. OD/2851/2007, kterým

byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „přestupkový zákon“), porušením ustanovení § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění tehdy účinném (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že dne 27. 1. 2007 ve 02.15 hod. na ulici Brtnická v Jihlavě jako řidič osobního motorového vozidla Toyota Carina, nerespektoval pokyny hlídky Policie ČR k zastavení vozidla a pokračoval v jízdě a při následné kontrole se odmítl na výzvu policisty podrobit vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem. Za to mu byla podle § 22 odst. 4 v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 40 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 20 měsíců a zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že provedl šetření především ze spisu správního orgánu prvního stupně a spisu Policie ČR, dopravního inspektorátu Jihlava, přičemž dospěl k závěru, že správní orgány jednání stěžovatele správně zhodnotily a odpovídajícím způsobem z něj také vyvodily důsledky uložením peněžité sankce a sankce spočívající v zákazu činnosti, neboť policisté ve svých výpovědích v základních rysech zcela shodně popsali přestupkové jednání stěžovatele a tyto svědecké výpovědi společně s dalšími písemnými materiály (soud konstatoval, že ve spise je založen i záznam protialkoholní záchytné stanice, kam byl stěžovatel téhož dne, tj. 27. 1. 2007 ve 03:00 hod., služebním vozidlem hlídky Oddělení hlídkové služby Jihlava převezen) tvoří ucelený důkazní řetězec. Soud poukázal na to, že volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Svědci, které stěžovatel navrhoval ke slyšení, se nemohli k jeho přestupkovému jednání vyjádřit proto, že tomuto jednání nebyli vůbec přítomni. Pokud se objevili před restaurací Pančava v době, kdy oznámení o přestupku již bylo sepsáno, nemohli o přestupku svědčit. Krajský soud také upozornil na to, že u stěžovatele se nejednalo o první přestupek za požití alkoholu před jízdou a v roce 2004 mu byla uložena pokuta 5 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Stěžovatel se však podle názoru soudu z tohoto postihu nepoučil. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu s listinami založenými ve spise, a konečně také nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů. Krajský soud dovodil ve svých závěrech, že správní orgány obou stupňů postupovaly při projednání přestupku, který byl stěžovateli kladen za vinu, v souladu se zákonem, když správní spis podle jeho přesvědčení

obsahuje dostatek podkladů pro to, aby ve věci mohlo být rozhodnuto a jednání stěžovatele správně posouzeno. Stěžovatel však s tímto hodnocením nemůže v žádném případě souhlasit a k dispozici má svědectví řady osob, které jednoznačně vyvracejí, že by se dopustil jednání, které bylo v rámci přestupkového řízení kladeno za vinu. Přes konzistentní stanovisko stěžovatele bylo dokazování vedeno od počátku řízení jednostranně se záměrem uznat stěžovatele vinným z přestupku, přičemž správní orgány obou stupňů, jakož i krajský soud vycházely pouze z výpovědi policistů, aniž by hodnotily důkazy v jejich souhrnu. Stěžovateli však v důsledku tohoto postupu vůbec nebyla dána možnost náležitě se hájit a nechat ve svůj prospěch vyslýchat svědky, kteří by jeho obhajobu potvrzovali.

Stěžovatel tvrdil, že skutkový děj probíhal zcela jinak, než popisovali policisté vyslechnutí v řízení při respektování principu rovnosti jako svědci, nikoli jako nositelé veřejné moci. Stěžovatel konkrétně tvrdil, že na místě zákroku policistů byly jiné osoby. Tyto osoby by se nevyjadřovaly pouze k tomu, zda policisté postupovali v souladu se zákonem, ale rovněž k tomu, zda se vůbec udál skutkový děj, který byl následně kvalifikován jako přestupek. Stěžovatel tvrdí, že v okamžiku zákroku policistů vůbec nebyl účastníkem silničního provozu, ale v rozhodné době byl hostem restaurace, kam si pro něho policisté přišli a vystavili jej služebnímu zákroku, který byl nedůvodný a zbytečný. Toto tvrzení by pak mohli potvrzovat další hosté restaurace, jakož i jeho personál a dokonce i osoby, které s ním jely jako spolujezdci předtím, než byl vystaven služebnímu zákroku. Tyto osoby byly přímými účastníky skutkového děje a rozhodně se tedy nejedná o osoby, které by vypovídaly o něčem, čeho samy nebyly přítomny. Stěžovatel jednoznačně odmítá, že by jako řidič vozidla nerespektoval pokyny hlídky policie a že by se následně odmítl podrobit vyšetření, zda není pod vlivem alkoholu. Je pravda, že volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení, současně však platí, že podezřelému z přestupku je třeba dát možnost náležitě se hájit (a to i tak, že mu bude poskytnuta možnost nechat ve svůj prospěch vyslýchat jím navržené svědky). V řízení nebyl proveden jediný důkaz, který by činil výpověď stěžovatele a jeho obhajobu nevěrohodnou. V tomto případě bylo úkolem dokazování dalšími důkazy buď potvrdit správnost tvrzení policistů nebo umožnit výslech dalších osob navržených stěžovatelem. Důkazní řízení je tak neúplné a jeho závěry ve světle obhajoby stěžovatele nepřezkoumatelné, když není zřejmé, proč mu nebylo uvěřeno. Proto stěžovatel také navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

Odvolací orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, s tím, že všechny podstatné skutečnosti, rozhodné pro posouzení děje, jsou uvedeny v odůvodnění tohoto rozhodnutí, jakož i v odůvodnění rozsudku v této věci. Rozsudek krajského soudu považuje odvolací orgán za správný a se závěry soudu se ztotožňuje. Krajský úřad jako odvolací orgán proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti v rámci uplatněných důvodů (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V návaznosti na posledně uvedené kasační soud konstatuje, že přednostně se zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je totiž vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (viz shora). Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Výrok rozsudku v dané věci je řádně odůvodněn a toto odůvodnění není možno považovat za nesrozumitelné. Ze spisového materiálu kasační soud nezjistil ani „jinou vadu řízení před soudem“, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel však namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a je tedy na místě zdůraznit, že tato vada musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být i případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

Posoudit proto bude nutno především otázku, zda správní orgány v obou stupních řízení měly či neměly pro svůj závěr o spáchání přestupku ze strany stěžovatele dostatek podkladů a zda při zjišťování skutkové podstaty neporušily zákon, když neprovedly důkazy navrhované stěžovatelem spočívající ve výsledku jím navržených svědků. Námitku stěžovatele ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. proto bude zdejší soud posuzovat jako jednu námitku, neboť obsahově míří do téhož problému.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil skutkový stav věci, který lze shrnout následovně: dle oznámení o přestupku sepsaného dne 27. 1. 2007 ve 02:15 hod. zaznamenala hlídka Policie České republiky při výkonu služby v ulici

Hradební v Jihlavě vozidlo, které bezdůvodně přejíždělo z jednoho pruhu do druhého. Hlídka vozidlo následovala do ulice Znojemská a Brtnická a pokusila se vozidlo zastavit za užití zvukového výstražného znamení a nápisu „STOP“. Řidič (který byl později legitimován a v němž byl takto identifikován stěžovatel v právě posuzované věci) této výzvy neuposlechl a zastavil až u restaurace Pančava, kde hlídce, jež vozidlo následovala, předložil doklady se slovy, že ho (cit.) „*žádní šašci počmáraní zastavovat nebudou*“. Protože z něj byl silně cítit alkohol, byl řidič (stěžovatel) vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce a lékařskému vyšetření s odběrem krve (příp. moči) ke zjištění obsahu alkoholu v krvi, resp. moči. To však stěžovatel odmítl. Rovněž odmítl podepsat oznámení o přestupku učiněné zasahujícími policisty.

V podrobnějším úředním záznamu z téhož dne je navíc uvedeno, že stěžovatel byl na místě poučen o dalším projednání přestupku. Ten však neuposlechl ani další výzvy hlídky, aby setrval na místě, neboť je povinen strpět potřebné úkony a řídit se pokyny policisty. Odešel do restaurace Pančava, kde zkonsumoval „*půl panáku destilátu*“ a napil se piva. Opětovné výzvy hlídky, aby ji následoval zpět k vozidlu, stěžovatel dle záznamu již uposlechl, ovšem choval se agresivně a neustále hlídku urážel. Zasahující policisté měli navíc důvodné obavy, že stěžovatel bude ve svém protiprávním jednání pokračovat (stěžovatel opět vykřikoval, že mu „*žádní počmáraní komunistický šašci nebudou říkat, co má dělat a on pojede dál*“). Proto mu zadrželi řidičský průkaz a požádali o asistenci hlídku „*Jíva 514*“ Oddělení hlídkové služby Jihlava („OHS“), která se na místo v 02:45 hod. dostavila, stěžovatele zajistila (nstržm. H. mu vzhledem k agresivnímu chování nasadil pouta) a služebním vozidlem jej převezla na Protialkoholní záchytnou stanici Jihlava, kde byl ve 03:00 hod. předán ošetřujícímu lékaři. Ze záznamu Protialkoholní záchytné stanice („PZS“), kam byl v noci 27. 1. 2007 ve výše uvedeném čase přijat k pobytu, vyplývá, že stěžovatel byl agresivní, nespolupracoval, proto jej nebylo možno vyšetřit, všem vyhrožoval, motal se a dech mu páchnul po alkoholu.

Na č. l. 24 správního spisu je založen Protokol o ústním projednávání přestupku, z něhož plyne, že dne 30. 5. 2007 byla stěžovateli jakožto obviněnému sdělena podstata obvinění, k níž se stěžovatel velmi stručně vyjádřil tak, že vše popřel. Na č. l. 25 a 26 správního spisu jsou pak založeny svědecké výpovědi zasahujících policistů nstržm. D. B. a nstržm. P. M. učiněné do protokolu téhož dne, tj. 30. 5. 2007. Oba svědci shodně popsali sled událostí a oba vypověděli, že jejich zákroku nebyla přítomna žádná jiná osoba (a tedy že ani řidič neměl žádné spolujezdce). Svědek M. sice připustil, že se po obdržení předvolánky k podání svědecké výpovědi podíval do záznamu o přestupku, zároveň však uvedl, že „*takovéto zákroky nejsou každý den, proto si je člověk zapamatuje*“. Stěžovatel naproti tomu navrhoval na slyšení pět svědků, a to paní J. O., pana Ing. Z. O., paní L. L., pana M. F. a pana A. D., s tím, že dva z těchto svědků byli spolujezdci, které stěžovatel přivezl před restauraci Pančava, a další jsou personálem restaurace.

Správní orgán v rozhodnutí prvního stupně uvedl, že dle výpovědi policistů byl stěžovatel jako řidič ve vozidle sám, a jestli přivezl dva z navržených svědků před výše zmíněnou restauraci, nebylo to při jízdě, kdy byl jimi kontrolován, ale někdy jindy. Průběh služebního zákroku v restauraci, ke kterému by se mohl vyjádřit personál restaurace, pak nebyl předmětem řízení o tomto přestupku a tito svědci nemohli být na místě, kdy stěžovatel jako řidič nereagoval na znamení hlídky k zastavení v ulici Brtnická. Správní orgán tímto odůvodnil svůj postup, kdy z výše uvedených důvodů neprováděl výslech navržených svědků (údajných spolujezdců), neboť nepovažoval svědectví těchto osob za důležité pro řádné objasnění přestupku. Stejně tak i krajský úřad jako odvolací orgán v relativně podrobném odůvodnění rozhodnutí o odvolání dospěl k závěru, že ze spisového materiálu ani ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů nevyplývá, že by kromě stěžovatele byl zákroku Policie ČR někdo přítomen.

Předně považuje Nejvyšší správní soud za nutné uvést, že ustanovením § 4 zákona o silničním provozu jsou dány povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích (dále jen „účastník silničního provozu“), konkrétně písm. b) tohoto ustanovení je dána jeho povinnost *„řídít se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis (např. zákon č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů), vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích“*.

V ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona je pak řidiči stanovena povinnost podrobit se na výzvu policisty nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Nesplnění této povinnosti zakládá naplnění jednání dle přestupkového zákona, podle něhož se přestupkem rozumí zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek označeno v tomto nebo jiném zákoně. K odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti.

Ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) a l) přestupkového zákona ve znění platném ke dni spáchání přestupku, jež byla v případě stěžovatele aplikována, pak dopadají na případy, kdy se osoba přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, nebo kdy jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k) téhož ustanovení, poruší zvláštní právní předpis, tj. zákon o silničním provozu. Dle ustanovení odst. 4 téhož ustanovení přestupkového zákona lze za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h) uložit pokutu od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let.

Proti přiměřenosti sankce však stěžovatel nebrojí, neboť podstatou jeho argumentace je tvrzení, kterým se stěžovatel snaží zcela popřít samotné odpovědnostní jednání předkládaje jinou verzi skutkových okolností případu. Zároveň je zřejmé, že jednání stěžovatele, jak bylo zaznamenáno v oznámení o přestupku (viz shora), bez jakýchkoli pochybností naplňuje skutkovou podstatu obou přestupků, za něž byl stěžovatel ve správním řízení sankcionován, a to jednak nerespektováním pokynu hlídky Policie ČR k zastavení vozidla, tak i následným odmítnutím podrobit se na její výzvu dechové zkoušce či lékařskému vyšetření ke zjištění, zda stěžovatel nebyl, resp. zda neřídil v inkriminovaný moment (tj. dne 27. 1. 2007 v 02:15 hod.) pod vlivem alkoholu. Spornou otázkou tak zůstává pouze to, zda spisový materiál i bez výsledku stěžovatelem navrhaných svědků poskytuje dostatečnou oporu pro závěry správního orgánu a pro verzi zasahujících policistů, aniž by bylo třeba provádět další dokazování.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že je bezpochyby jeho právem navrhnout v řízení důkazy na svou obhajobu. Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že samotné provádění dokazování je věcí správního orgánu (což ostatně připouští i sám stěžovatel) a záleží na jeho uvážení, které z navržených důkazů provede a které nikoli, pokud svůj postup náležitě a přesvědčivě odůvodní a pokud pro svůj závěr ve věci nalezne dosti podkladů a argumentů.

Podle názoru kasačního soudu výpověď policistů hlídky Policie České republiky nevykazuje žádné známky nevěrohodnosti či nelogičnosti. S krajským soudem lze souhlasit v tom, že svědecké výpovědi policistů spolu s dalšími písemnostmi založenými ve spise tvoří ucelený důkazní řetězec. Správní orgán jistě mohl důkaz výpověďmi stěžovatelem navržených svědků pro úplnost provést, nicméně ani Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by tyto výpovědi mohly přesvědčivost policejní verze skutkových okolností případu výrazněji narušit, neboť by zde stálo pouhé tvrzení proti tvrzení, přičemž svou verzi stěžovatel nepodpořil žádnými jinými důkazy, než právě výpověďmi navržených svědků. To se však v celkovém kontextu skutkových okolností posuzovaného případu a ve světle dalších důkazních prostředků (zásah další hlídky policie a záznam z Protialkoholní záchytné stanice Jihlava) nejeví tomuto soudu jako dostatečné. Naproti tomu stěžovatelem předkládanou verzi příběhu, že byl bezdůvodně vystaven zásahu hlídky dopravní policie jakožto host restaurace, posoudil Nejvyšší správní soud jako krajně nevěrohodnou. Z tohoto pohledu by důkaz svědeckými výpověďmi podporujícími toto tvrzení stěžovatele byl nadbytečný. Bez významu navíc není ani okolnost, že stěžovatel byl za přestupek požití alkoholu před jízdou motorovým vozidlem v minulosti již sankcionován.

Argumentům stěžovatele směřujícím ke zpochybnění výpovědi shora jmenovaných policistů tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Jeho námitky, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že

skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu s listinami založenými ve spise, posoudil kasační soud jako nedůvodné. Námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem stěžovatel ve svém podání blíže nekonkretizoval a ani kasačnímu soudu nebylo z obsahu podání zřejmé, v čem by nesprávné posouzení právní otázky mělo spočívat. Lze uzavřít, že správní orgány v řízení postupovaly v souladu se zákonem a ani krajský soud v přezkumném řízení podle názoru kasačního soudu nikterak nepochybil.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. dubna 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu